

Όλες οι αναφορές της αστυνομίας αφήνουν να εννοηθεί ότι η 4χρονη Αννυ δολοφονήθηκε με ειδική τρόπο που δεν χωράει ανθρώπου νους, από τον ίδιο της τον πατέρα.

Η λαιμαργία για αίμα και πόνο που έχει καλλιεργήσει η βιομηχανία της θέασης, του ξευτελισμού και αυτο-εξευτελισμού, ίσως να καμφθεί μπροστά σε αυτήν την προειδοποίηση. Ίσως να υπάρξει συγκρατημός και να μη δούμε φρικτές εικόνες στο ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ όπως άλλες φορές, ούτε να διαβάσουμε αιματηρές τροπολόγνες λεπτομέρειες.

Το ερώτημα ωστόσο είναι αν αντέχει κανείς να σκαλίζει και να κοιτάξει εκεί που πρέπει. Όχι στο άψυχο κορμάκι της μικρούλας που με ένα άγριο τρόπο σταμάτησαν τη γνωριμία της με την αγριότητα αυτού του κόσμου. Να κοιτάξει πιο πίσω, από κάτω...

Ο πατέρας ήταν -λένε- 27χρονος άνεργος και τοξικομανής μετανάστης Βουλγαρικής εθνικότητας. Είχε υποψίες ότι η 25χρονη γυναίκα του, εκδιδόμενη για να ζήσει, θα έφευγε με ένα 50χρονο στη Γερμανία που της είχε δώσει 12.000 ευρώ.

Δε γνωρίζουμε την αλήθεια των πληροφοριών. Δύσκολα κρύβεται ωστόσο η βασική εικόνα: Δύο νέοι άνθρωποι εν πολλοίς απόβλητοι, πεταμένοι, αστήριχτοι, σε μια κοινωνία ξένη και εχθρική. Και ανάμεσά τους ένα τετράχρονο παιδάκι, σημάδι μιας ζωής που πεισματικά θέλει να συνεχίσει, όντας ταυτόχρονα αβάσταχτη και νοσηρή.

Αν κοιτάξεις κανείς απ' έξω και από μακριά, τα στερεότυπα βασιλεύουν, αλλά και βολεύουν.

Οι πιο πολλοί, δε θα μιλήσουν για άνεργο, αλλά για Βούλγαρο.

Λίγοι θα μιλήσουν για ξεριζωμένο φτωχό αντί για "λαθρομετανάστη",

Λίγες οι αναφορές σε τοξικομανή που χρειάζεται ιατρική φροντίδα, ευκολότερες είναι οι κουβέντες για "χαπάκια" και "μαστούρη".

Πόσοι θα νοιώσουν τη σωματική, ηθική και ψυχολογική κατάπτωση μιας μάνας -που είναι και η ίδια παιδί- και θα αντισταθούν στον στιγματισμό της πόρνης.

Όλες αυτές οι ματιές, απ' έξω και από δίπλα, ρίχνουν εύκολα τις ευθύνες στους τραγικούς φτωχοδιάβολους πρωταγωνιστές. Αθωνώνοντας ίσως μόνο την ίδια την Αννυ, χάρις στα τέσσερά της χρόνια και τα εξ ορισμού αθώα παιδικά της μάτια.

Δε θα λείψουν οι γενικεύσεις και οι κραυγές. Σα να τις ακούμε κιόλας..."Ανάθεμα πια! Ποιός θα μας φυλάξει από ξένους, πουτάνες, χαπάκηδες και δολοφόνους; Που είναι η ασφάλειά μας από ένα κράτος που κάνει τα στραβά μάτια;"

Βλέπεις, η ανεργία δεν είναι πρόσωπο με σάρκα και οστά για να την στιγματίσεις. Η δε πολιτική που την γεννάει, μαζί και με τις αδελφές της φτώχεια και μετανάστευση, είναι αόρατη, σχεδόν φυσική και αναπόδραστη.

Σε μια κοινωνία καταργημένη από ένα αταίριαστο αλλά παθιασμένο ζεύγος, εμπορευμάτων προς πώληση

από τη μια (υλικών και υπηρεσιών πάσης φύσης) και πελατών που καταναλώνουν από την άλλη, μαζί με τον ίδιο τους τον εαυτό, οι έννοιες της συλλογικής κοινωνικής ζωής, του πολιτισμού, των αξιών, της αρωγής, της παιδείας, της αλληλεγγύης, είναι ενοχοποιημένες ως υπολλείματα ενός “κρατικίστικου παρελθόντος” (που δεν το ζήσαμε ποτέ κιόλας...) ή “αδερφίστικες ευαισθησίες”.

“Τι να κάνουμε, υπάρχουν και αυτά. Ο κόσμος όμως προχωράει μπροστά..”, θα πουν πολλοί σηκωμένοι ώμοι.

Ο κόσμος όμως, στην πραγματικότητα, είναι ακριβώς “αυτά”. Οι εκατοντάδες των μεταναστών που πνίγονται, τα εκατομμύρια όσων γίνονται πρόσφυγες και μετανάστες, είναι όχι μόνο παραπροϊόντα αλλά και το βασικό αποτέλεσμα και η πρώτη ύλη μαζί, μιας μηχανής που αλέθει ανθρώπους, θάλασσες, ουρανούς, όνειρα, ομορφιές και ζωές και ξερνάει δολλάρια, ευρώ, οικονομικούς δείκτες, βόμβες, κέρδη, αγριανθρωπιά και ξιπασία ντυμένη σε κουστούμια.

Τα εκατομμύρια των τοξικομανών και εξαρτημένων σε όλο τον κόσμο, δεν τα συσπιστούν οι “αποκλίνοντες” ούτε οι losers, μα γεννιούνται ακριβώς εκεί που βασιλεύει η οικονομική, πνευματική, πολιτιστική φτώχεια και αμάθεια, στους κόλπους, τις χαραμάδες και τα όρια των πιο πολωμένων ταξικά καπιταλιστικών κοινωνιών από καταβολής κόσμου

Μα και η έξαρση της εγκληματικότητας και της βίαιης συμπεριφοράς, “όλως τυχαίως”, σε επίπεδο καθημερινότητας, ευδοκιμεί ακριβώς στους “σκοτωμένους”, στους απόβλητους, σε αυτούς που νοιώθουν πως είναι αποτέλεσμα κοινωνικού μίσους και αποκλεισμού.

Μη ζητήσει κανείς “συμβιβασμό”, λέγοντας πως “υπάρχουν και τούτα και τα άλλα, διαλέγει κανείς και παίρνει”. Είναι ο κοινωνικός δαρβινισμός του σύγχρονου καπιταλισμού που τα ενώνει στιβαρά και αυτό είναι με το οποίο πρέπει να αναμετρηθούμε.

Αλήθεια, αν η μικρή Αννυ είχε μια δεύτερη ζωή και περπατούσε σε αυτό τον κόσμο, πως θα έβλεπε αλήθεια τον έρωτα; Πως θα κοιτούσε ένα άντρα; Ποια φίλη ή φίλο θα εμπιστευόταν; Ποια κοινωνία ή θεσμούς θα σεβόταν; Θα ήταν, πράγματι, αρκετά πιθανό, να βαδίζει τον ίδιο σκοτεινό δρόμο με τους γονείς της. Και τότε -ω του θαύματος!- θα επιβεβαιώνονταν και αυτοί που κραυγάζουν: “τα γονίδια είναι γονίδια. Ο Βούλγαρος και ο ξένος γενικά, έτσι είναι από τη φύση του. Πόσο μάλλον ο χαπάκας και η πόρνη. Τι περίμενες δηλαδή;”.

Μπορεί όμως και να τα κατάφερνε. Με εκείνη την απίστευτη δύναμη που έχει αποδειχτεί πως έχουν εκατομμύρια παιδιά σαν την Αννυ που τα κατάφεραν να παραμερίσουν τα βοθρολύματα, (γνωρίζοντάς τα όμως τόσο καλά) και να ζήσουν. Και είναι ακριβώς αυτά τα παιδιά που αξίζουν το σεβασμό μας, παρά εκείνες οι στρατιές της υποκρισίας που δεν τολμούν να σηκώσουν το καπάκι του βόθρου τους και να δούν τα βρώμικά τους. Και μόνο αυτά τα παιδιά μπορούν να αλλάξουν τον κόσμο μας, περνώντας από φωτιά και σίδερο την αδικία και βαρβαρότητά του, διαλύοντας τη μπόχα του με την ομορφιά και το χαμόγελό τους.